

«Ο Χριστός εστιν η ειρήνη ημών» (Εφεσ. 2,14)

Ορθοδοξία / Θεολογία

(†) Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας

Κατά την θεία Λειτουργία προβάλλεται συχνά η έννοια της ειρήνης. «Ειρήνη πᾶσι»εύχεται ο Λειτουργός στους πιστούς, πριν από κάθε σημαντικό γεγονός της θείας Λειτουργίας. Άλλοτε πάλι προτρέπει τους πιστούς να προσευχηθούν με ειρήνη: «*Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν*». Η δέεται «*ὑπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης*» και «*τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου*». Ὁμως γεννᾶται το ερώτημα: πώς εννοεῖ η Εκκλησία την ειρήνη;

Ο Κύριος αφήνοντας στους Μαθητές Του τις τελευταίες Του υποθήκες, προτού οδηγηθεί στην σταυρική Του θυσία, εἶπε: «*Φεύγω και σας αφήνω την ειρήνη. Τη δική μου ειρήνη σας δίνω. Δεν σας δίνω την ειρήνη που δίνει ο κόσμος*» (Ιω.14,27). Βλέπουμε εδώ ότι ο Κύριος ομιλεί για τη δική Του ειρήνη. Και αυτή την ειρήνη την αντιδιαστέλλει από την ειρήνη του κόσμου. Ὅπως επεξηγούν οι θεοφόροι Πατέρες, η ειρήνη του Χριστού είναι εσωτερική κατάσταση της ψυχῆς και δεν επηρεάζεται από εξωτερικές καταστάσεις. Είναι ειρήνη που απορρέει από την ἔνωση με τον Θεόν Πατέρα, που είναι «*ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης*» (Φιλιπ. 4,9). Ο Ιησούς την ώρα εκείνη που ἔλεγε αυτά τα λόγια στους Μαθητές Του, ἤξερε ότι σε

λίγο θα τον συνελάμβαναν, θα τον κατεδίκαζαν σε σταυρικό θάνατο και θα υφίστατο όλα εκείνα τα φρικτά Πάθη, που γνωρίζουμε. Όμως τίποτε από όλα αυτά δεν διετάραζε την ειρήνη Του. Και αυτή την ειρήνη τη μετέδιδε και στους Μαθητές Του. Και μάλιστα στη συνέχεια τους έδινε θάρρος:»Μην ανησυχείτε και μη δειλιάζετε« (Ιω.14,27). Η ειρήνη που έδινε ο Κύριος στους Μαθητές Του θα έπρεπε να μένει αδιατάρακτη στις ψυχές τους, όταν κι εκείνοι θα αντιμετώπιζαν διωγμούς και μαρτύρια. Όπως και συνέβη, καθώς διαβάζουμε στους βίους των Αγίων Αποστόλων. Η ίδια ειρήνη του Χριστού αντικατοπτριζόταν αργότερα και στα πρόσωπα των χριστιανών, που οδηγούνταν στο μαρτύριο· και από αυτό πολλοί ειδωλόατρες, ακόμη και δήμιοι των Μαρτύρων, πίστευαν στον Χριστό.

Αυτή την ειρήνη του Χριστού ανήγγειλαν οι Άγγελοι τη Αγία εκείνη Νύχτα της Γεννήσεως με το: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπί γῆς εἰρήνη» (Λουκ. 2,14). Έρχεται η ειρήνη στη γη. Όπως το είχε προαναγγείλει ο Προφήτης: «Παιδίον θα γεννηθεί για μας...που θα φέρει ειρήνη»(Ησαΐα 9,6). Αυτό τονίζει και ο Απόστολος Παύλος με έμφαση: «Αυτὸς, ο Χριστὸς, εἶναι ἡ εἰρήνη μας» (Εφεσ. 2,14).

Αυτή η ειρήνη που μας κληροδότησε ο Κύριος είναι τρισδιάστατη: μας ειρηνεύει με τον Θεό, μας ειρηνεύει με τον εαυτόν μας και μας ειρηνεύει με τους πλησίον μας. Ας προσπαθήσουμε να εμβαθύνουμε, για λίγο, στο πρώτο· στην ειρήνη μας με τον Θεό.

Όπως γνωρίζουμε οι σχέσεις του ανθρώπου με τον Θεό διαταράχτηκαν, με την εφάμαρτη παράβαση της εντολής του Θεού εκ μέρους των Πρωτοπλάστων. Ο πρώτος άνθρωπος, δεν άκουσε τον Θεό, υπάκουσε στον διάβολο, που εχθρεύεται τον Θεό και πήγε με το μέρος του. Έτσι το γένος των ανθρώπων κατάντησε να γίνει εχθρός του Θεού. Από αυτή την τραγική κατάσταση μας έβγαλε ο Χριστός· ήλθε, από αγάπη για μας, και με τη σταυρική Του θυσία μας συμφιλίωσε με τον Θεό Πατέρα· το λέγει αυτό ο Απόστολος Παύλος: «*Παρ' ό,τι ήμασταν εχθροί με τον Θεό, μας συμφιλίωσε μαζί Του ο σταυρικός θάνατος του Υιού Του*» (Ρωμ. 5,10).

Το θαυμαστό είναι ότι, ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, δεν μας συμφιλίωσε μόνον μια φορά με το Ουράνιο Πατέρα, με το Μυστήριο του Βαπτίσματος, και μετά μας εγκατέλειψε, αλλά συνεχώς μας ειρηνεύει μαζί Του. Όσες φορές και αν διακόψουμε με τις αμαρτίες μας τη σχέση μας με τον Θεό, ο φιλόανθρωπος Κύριός μας, δια του Μυστηρίου της Μετανοίας, που καθιέρωσε, όταν μετανοούμε, αποκαθιστά και πάλι τις ειρηνικές σχέσεις μας με τον Θεό Πατέρα. Γι' αυτό ο πιστός προσδοκά πάντοτε την ειρήνη ως δώρο του Θεού. Γνωρίζει ότι «*τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστιν ὄριο ν*» (Ησαΐα 9,7). Και ακριβώς, επειδή όλοι μας έχουμε ανάγκη της ειρήνης του Χριστού, η Εκκλησία διά των Λειτουργιών της, συχνά εύχεται στους πιστούς να έχουν αυτή την ειρήνη· «*Εἰρήνη πᾶσι*». Ο Απόστολος Παύλος συνήθιζε στις Επιστολές του προς τους χριστιανούς να εύχεται να έχουν τη χάρη και την ειρήνη του Κυρίου Ιησού Χριστού (βλ. Ρωμ. 1,7. Α' Κορ.1,3 κ.λπ.). Και σε κάθε θεία Λειτουργία (καθώς και σε όλα τα Ιερά Μυστήρια και τις καθημερινές Ιερές Ακολουθίες) το πρώτο αίτημά μας είναι: «*Ἐπεὶ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης*». Ικετεύουμε τον Κύριο να μας δίνει την δική Του άνωθεν ειρήνη, την αληθινή και μόνιμη ειρήνη. Την ειρήνη για την οποία ο Απόστολος Παύλος γράφει ότι είναι «*ασύλληπτη στο ανθρώπινο μυαλό, (και αυτή η ειρήνη) θα διαφυλάξει τις καρδιές σας και τις σκέψεις σας κοντά στον Ιησού Χριστό*»(Φιλιπ. 4,7). Δεν μπορεί το ανθρώπινο μυαλό να υπολογίσει το μέγεθος της αξίας και τον πλούτο των ευεργετικών ενεργειών αυτής της ειρήνης του Χριστού!

Γι' αυτό αδελφοί μου, με πόθο ψυχής ας ικετεύουμε τον Κύριο να μας χαρίζει την πολύτιμη ειρήνη Του. Κάθε φορά που ο Λειτουργός ευλογώντας μας εύχεται: «*Εἰρήνη πᾶσι*» με βαθειά ευγνωμοσύνη να την αποδεχόμαστε και να την ανταποδίδουμε με το: «*καὶ τῷ πνευματί σου*». Και ας φροντίζουμε με την ζωή μας να διατηρούμε ανοιχτό τον δίαυλο με τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ώστε

αδιαλείπτως να διοχετεύεται η ειρήνη Του μέσα στις καρδιές μας. Αμήν.

<https://bit.ly/2GvP4t8>